

[Bilgrav-Nielsen]

værdi, så har vi bestemt også råd til at sikre u-landsbistandens realværdi.

Jeg skal dernæst gøre nogle få bemærkninger om forsvarspolitikken, som jo også vil komme til at spille en rolle i den kommende tids debat. Efter at regeringen nu har fået vedtaget en samlet forøgelse af forsvarsudgifterne i 1981 med i alt 46 mill. kr., kunne det være fristende at spørge, om regeringen er tilfreds hermed, eller om den senere vil foreslå yderligere forøgelser i 1981. Bortset fra at det for os er helt uforståeligt, at forsvarsudgifterne absolut skulle forøges i denne omgang, uden at der var enighed mellem forligspartierne, uden at der var enighed mellem regeringen og f. eks. VK om det, så har man altså alligevel ment, at det var nødvendigt, skal vi sige med denne demonstration.

I det radikale venstre mener vi, at der i den kommende tid må være et nøjere sammenfald mellem den økonomiske politik, vi tilrettelægger på alle øvrige områder, og den, der tilrettelægges med hensyn til forsvarspolitikken. Kan der indgås et økonomisk forlig for flere år, f. eks. for 1982 og 1983, ville det naturligvis være rimeligst, at forsvaret også var omfattet af det. Men kan der ikke indgås et flerårigt økonomisk forlig, så kan vi heller ikke se, at der er nogen begrundelse for, at man specielt på forsvarsområdet skulle indgå en flerårig aftale.

I øvrigt mener vi, at alt peger på, at det, der virkelig er behov for nu, er, at der bliver nedsat en total forsvarskommission for nøje at gennemanalysere såvel det militære som det civile forsvar og beredskab. Og jeg vil gerne begrunde hvorfor. Vi er nået dertil, at ca. 70 pct. af forsvarsudgifterne går til personale og administrationsudgifter. Vi er nået dertil, at af det lille investeringsbeløb, der er tilbage, bruges langt størstedelen til indkøb af F-16 fly. Vi er nået dertil, at selv om vi pris- og lønregulerer forsvarsbudgettet, hvilket åbenbart for 1980 vil koste ca. 1,5 mia kr., og selv om vi dertil lægger 3 pct. realvækst, så kan vi ikke opretholde de styrkemål, der er fastsat i den gældende forsvarsløv. Nu drejer det sig om at erkende dette. Det drejer sig nu om at erkende, at den gældende forsvarsordning er brudt sammen, og derfor mener vi, at tiden er inde til at få gennemanalyseret hele situationen for derigennem at nå frem til en rationel omlægning af dansk totalforsvar.

Jeg skal gøre den bemærkning yderligere med hensyn til, hvilke ønsker vi har for den kommende tid, at med hensyn til den kollektive trafik er der virkelig brug for nyinvesteringer her. Jeg pegede i går under debatten om ændringsforslagene på, hvordan pengene kan skaffes til en forbedret kollektiv trafik, og det er navnlig DSB, der har behov for, at der bliver afsat øgede bevillinger.

Til slut blot dette: det radikale venstre har siden sidste valg lagt ryg til samtlige indgreb og initiativer til forbedring af dansk økonomi. Det har vi ikke fortrudt, vi er ikke et øjeblik i tvivl om, at helheden og retningen har været rigtig, uanset at der undervejs kan være gennemført ting, som har været mindre velgennemtænkte. Af den seneste vismandsrapport fremgår det tydeligt, at retningen er rigtig, og at vi skal fastholde den og forstærke den indsats, der har været gjort indtil nu. Vi håber, at flere partier end hidtil vil deltage positivt i at nå målet, som er fuld beskæftigelse og økonomisk ligevægt.

Dermed skal jeg anbefale vedtagelsen af forslag til finanslov for 1981.

Arne Melchior (CD):

Sæsonen er inde, hvor vi sender julekort og nytårskort og ønsker til hinanden, season greetings kalder de det ovre hos vor store allierede USA, og jeg skal da – for ikke at uøjelige den heldigvis tilbagevendte minister for trafik- og postvæsen eller generaldirektøren eller andre – sende nogle portofri julekort pr. luftpost fra denne talerstol. Vi har lige fået nogle nydelige dobbeltkort, som vi kan købe i bureauet, visende et kønt billede af Christiansborg, og dem benytter jeg mig af.

Mit første dobbeltkort går til statsministeren og finansministeren. Til finansministeren vil jeg nok skrive: »Du har været en mester-svend« – det har været en fornøjelse at samarbejde inden for forligets rammer med finansministeren, når statsministeren ikke har kunnet være til stede som mødeleder – »og jeg tror at turde ønske dig et godt 1981 i forvisningen om, at der er lagt en god grund for et fortsat samarbejde«. Og den respekt, som finansministeren nyder i forligspartierne, er jeg overbevist om også går langt videre end til øvrige oppositionspartier, langt ud i befolkningen. Også pressen har jo efterhånden